

Sevdanla Yorgun

– *bî-Vefa* · 18 Nisan 2020

Sevdanla Yorgun

Açıldık ufka hayalen, sonsuz arzularla
Bir ummana düştük fırtınalarda yelkensiz

Gel bahtım uçarak gel ki nurdan kanatlarla
O nur ile çözülsün sırlar içindeki giz

Tahammül son kertesinde yeis vurgunuyla
Peşinde koşmaktan yorgun düştük sevdanla biz

Hallerden hallere girip ayak sürçmelerle
Seninle uyuyup sana uyandık çaresiz

Aşk kısırdı, gönlümce sana yakın olmakla
Gül koynunda bülbül bile ötmedi gayretsiz

Gönenmek vardı ışıldayan gümrah çehrenle
Yollar uzadı kuyular derinleştirdi sensiz

Yalnızlık an be an büyür dar sokaklarında
Kimsesiz yolun garip yolcusu bir biz miyiz

Bulsa beni, bir kuş kokun taşır kanadıyla
Öyle bir mecradayım işte yurtsuz ve yersiz

Sis gibi dağılır hüznün ya da kaygılarla
Artar bir yanımız bir şeylerden eksiliriz

Gözyaşı taşır da Süreyya'dan, bulutlarla
Bazen Poyraz bazen de Meltem olur eseriz

Uzun bir nefes al sevdiğim hatıralarla
Say ki derelerde açmış iki dal Nergisiz

Dağlar aşmışız rüzgarla uçan kokumuzla
Birbirine eklenmiş hayatlarla ikimiz

Üstümüzden mevsim diye geçen zamanlarla
Her devran biraz daha bir daha tükenmişiz

Savrulmuşuz diyar diyar yeni tohumlarla
Bir yar kenarında özgür, yeniden bitmişiz

Gel, yitmeden üstümüzde bir yığın toprakla
Nefes almak marifet değil sevmekle biziz

Doğarken başlamaz sevgimiz bitmez ölmekle
Zamanın hiç bitmediği yerde beraberiz